

Arrest

nr. 117 144 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oejgoerse origine en afkomstig uit Bishkek.

Op 21 juni 2012 ging u naar het huwelijksfeest van een vriendin van u in Tokmak. U werd op het feest aangesproken door een zekere A.. Hij drong erop aan om naar buiten te gaan om te praten en na een tijd ging u daarop in. Jullie gingen naar een veld in de buurt en daar werd u door A. verkracht. Hij zei ook dat een klacht bij de politie niets zou uithalen omdat hij zelf bij de politie werkte.

U keerde met de bus terug naar huis en vertelde uw moeder wat er gebeurd was.

Hierna werd u door A. nog meermaals telefonisch lastiggevallen en bedreigd. Indien u zich tot de politie zou wenden zou hij u vermoorden.

*Uw moeder besloot dat u het land moest verlaten.
Op 7 oktober 2012 verliet u Kirgizië.
Op 15 oktober 2012 kwam u in België aan waar u op 16 oktober 2012 asiel aanvraag.
U legde ter staving van uw asielaanvraag enkel uw Kirgizische identiteitskaart voor.*

B. Motivering

U verklaarde bij terugkeer naar Kirgizië te vrezen voor represailles vanwege A. omdat u ermee bedreigd had klacht in te dienen bij de politie.

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten maken.

Zo moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen niet gelijklopend zijn.

Zo slaagde u er niet in het huwelijksfeest van uw vriendin en de daarop volgende dreigtelefoons eenduidig in de tijd te situeren.

U verklaarde tijdens de beide gehoren voor het Commissariaat-generaal dat het feest plaatsvond op 21 juni 2012.

Echter, tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat het huwelijksfeest plaatsvond in de maand die voor augustus komt en dat A. u twee dagen na het huwelijksfeest voor de eerste keer opbelde en vervolgens nog tweemaal in de maand augustus en drie keer in oktober (zie CGVS dd. 19/11/2012, p. 15).

Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde u het huwelijksfeest daarentegen in de maand die vlak na de maand mei komt.

Bij confrontatie bleef u erbij dat het de eerste maand na mei was (zie CGVS dd. 28/02/2013, p. 12).

U verklaarde tevens dat hij u twee dagen na het feest voor de eerste maal opbelde en dat daarna pas weer in augustus belde.

Toen u gevraagd werd of dat betekende dat hij u gedurende een hele maand met rust liet, kon u daar in eerste instantie geen antwoord op geven, maar uiteindelijk stelde u dat dat klopte (zie CGVS dd. 28/02/2013, p. 12 en 13), wat niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat A. u ook in oktober, d.w.z. vlak voor uw vertrek uit Kirgizië, nog opbelde (zie CGVS dd. 19/11/2012, p. 15).

Tijdens het tweede gehoor slaagde u er echter niet meer in de laatste dreigtelefoons van A. in de tijd te situeren. U kon uiteindelijk enkel aangeven dat hij u nog één- of tweemaal opbelde in september. U kon echter niet aangeven wanneer in september dat was en hoelang voor uw vertrek u de laatste telefoons kreeg (zie CGVS dd. 28/02/2013, p. 13).

Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat A. u verkrachtte toen het huwelijksfeest was afgelopen en u gaf ook aan dat u om die reden aan niemand had kunnen zeggen dat hij u lastigviel (zie CGVS dd. 19/11/2012, 12 en 13).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat het feest nog bezig was toen u verkracht werd (zie CGVS dd. 28/02/2013, p. 6-7 en 11).

Bij confrontatie verklaarde u dat u tijdens het eerste gehoor dacht dat het feest toen al gedaan was, maar dat u zich nu herinnerde dat er nog muziek te horen was, wat betekent dat het feest nog niet afgelopen was (zie CGVS dd. 28/02/2013, p. 11 en 12).

Dat doet echter niets af aan het feit dat u tijdens het eerste gehoor met stelligheid verklaarde dat het feest al wel gedaan was.

Er is geen reden waarom u zich tijdens het eerste gehoor - toen u dezelfde vragen werden gesteld - niet correct zou hebben kunnen herinneren of het feest al dan niet was afgelopen. Aldus blijft de vastgestelde incoherentie bestaan.

Tot slot verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat A. u seksueel misbruikte, maar dat hij zich nadien verontschuldigde (zie Vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5).

Voor het Commissariaat-generaal stelde u echter dat hij zich niet verontschuldigde (zie CGVS dd. 19/11/2012, p. 16).

Bij confrontatie stelde u echter dat hij net na de verkrachting enkel gezegd had dat hij politieagent was en niet vervolgd zou worden, verder niets (zie CGVS dd. 19/11/2012, p. 18).

De tegenstrijdigheid blijft aldus bestaan. U heeft immers op geen enkel moment aangegeven dat u verkeerd zou zijn begrepen bij het invullen van de vragenlijst (zie CGVS dd. 19/11/2012, p. 2) en u heeft de vragenlijst nadat hij u werd voorgelezen voor akkoord ondertekend.

Gezien u ter staving van uw asielaanvraag een gering aantal feiten aanhaalt en gezien de relatief korte tijdsperiode waarin ze plaatsvonden, mocht van u verwacht worden dat u – indien deze feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan - tijdens de opeenvolgende gehoren betreffende deze feiten gelijklopende verklaringen zou afleggen. Er moet echter vastgesteld worden dat u hier niet in geslaagd bent en deze vaststelling is dan ook zwaarwichtig te noemen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt bijgevolg ernstig ondermijnd.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde identiteitskaart is niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kan wijzigen, aangezien ze enkel betrekking heeft op uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 augustus 2013 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Zij stelt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal heeft beslist, haar verklaringen wél degelijk voldoende ernstige aanwijzingen bevatten om te besluiten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zij betoogt dat zij, van etnische Oeigoerse origine, wél degelijk gevaar loopt in Kirgizië gezien zij vreest slachtoffer te worden van nog meer bedreigingen en represailles vanwege A., een etnische Kirgies, die haar seksueel misbruikt heeft en gezien zij niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten in Kirgizië omdat haar belager bij de politie werkt. Zij voert aan dat uit haar verklaringen tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij bedreigd werd, bij terugkeer naar haar land nog meer bedreigingen en aanrandingen riskeert en geen hulp kan verwachten. Volgens haar heeft de commissaris-generaal te weinig rekening gehouden *“met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”*.

Ook laat zij gelden dat zij, ten gevolge van de verkrachting, nog steeds kampt *“met psychische problemen en schaamtegevoelens”* en het moeilijk had om hierover op het Commissariaat-generaal te spreken, gelet op haar *“diepe angst”* ten gevolge van de gebeurtenissen.

Volgens haar heeft de commissaris-generaal ook geen rekening gehouden met het feit dat zij een Oeigoerse is die deel uitmaakt van een etnische minderheid in Kirgizië waardoor het voor haar onmogelijk is *“om op normale manier in Kirgizië te leven”*; dit maakt volgens haar een schending uit van de motiveringplicht.

Waar de commissaris-generaal incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen weerhoudt, aangaande het tijdstip van de verkrachting, het aantal dreig telefoons dat zij kreeg van haar belager en het feit dat hij zich al dan niet verontschuldigd had, antwoordt verzoekster dat deze *“onmogelijk (kunnen) worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoeksters verklaringen en niet van aard (zijn) om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag”*.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal dat (zie het verzoekschrift, p. 6) hij selectief te werk gaat en enkel gegevens *“in het nadeel van verzoekster”* weerhoudt, wat ingaat tegen een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Volgens haar heeft de commissaris-generaal ook geen rekening gehouden met *“eventuele misverstanden”* (zie p. 6), met haar relatief jonge leeftijd en met de opgelopen traumatische ervaringen.

Zij wijst erop dat zij haar land heeft moeten achterlaten voor een onbekende bestemming in Europa en ook tijdens haar verblijf in het opvangcentrum in België het slachtoffer was van een bedreiging door een vrouw gewapend met een mes en seksvoorstellen kreeg van een Afrikaanse man.

Zij voert aan dat deze combinatie van traumatische ervaringen *“een mentale impact”* hadden op haar gemoedstoestand en ertoe bijgedragen hebben dat zij moeilijkheden kende om een coherent verhaal af te leggen.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat het *“algemeen geweten”* is dat een traumatische ervaring bij een persoon kan leiden tot psychische stoornissen, *“waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid”*.

Verzoekster is van mening dat er geen ernstige reden is om aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen te twijfelen en dat, door dit te doen, de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft begaan.

Zij besluit dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van vervolgingen zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster voert ook aan dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, bedoeld bij artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende haar problemen heeft onderkend in Kirgizië en "*om evidente redenen niet meer terugkeren naar Kirgizië alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden*" en "*het voor haar overduidelijk is dat haar veiligheid aldaar niet gegarandeerd is*" (zie het verzoekschrift, p. 8).

De commissaris-generaal heeft volgens haar een manifeste beoordelingsfout begaan.

Zij stelt dat "*uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekster*" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Zij besluit dat de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus derhalve dient te worden vernietigd, van haar de vluchtelingenstatus dient te worden erkend minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt zij het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekster legt ter terechtzitting een handgeschreven stuk voor (en vertaling naar het Nederlands) dat volgens haar uitleg ter zitting, een dreigbrief is uitgaande van haar belager, de genaamde A..

Zij verklaart dat bedoelde brief ontving in het jaar 2012 in haar land van herkomst, de brief opborg in haar tas die zij achterliet in het opvangcentrum te Broechem waar zij verbleef na aankomst in België en deze aldus naliet te tonen bij haar verhoren op 19 november 2012 en 28 februari 2013 op het Commissariaat-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster het huwelijksfeest en de daarop volgende dreigtelefoons -nochtans dé feiten die aan de basis lagen van de vlucht uit haar land van herkomst- niet eenduidig in de tijd kan situeren.

Bij beide verhoren voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat het feest plaatsvond op 21 juni 2012.

Tijdens haar verhoor op 19 november 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster evenwel ook dat het huwelijksfeest plaatsvond in de maand die vóór augustus komt, dat A. haar twee dagen na het huwelijksfeest voor de eerste keer opbelde en vervolgens nog tweemaal in de maand augustus en drie keer in oktober (zie het verhoorverslag, p. 15).

Tijdens haar verhoor op 28 februari op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster daarentegen dat het huwelijksfeest plaatsvond in de maand die vlak na de maand mei komt (zie het verhoorverslag, p. 12), dat A. haar twee dagen na het feest voor de eerste maal opbelde en dat hij daarna pas weer in augustus belde.

Gevraagd of dat betekende dat A. haar gedurende een hele maand met rust liet, stelde zij uiteindelijk dat dat klopte (zie het verhoorverslag, p. 12, 13).

Daarnaast verklaarde verzoekster tijdens haar verhoor op 19 november 2012 dat A. haar ook in oktober, zijnde vlak vóór haar vertrek uit Kirgizië, nog opbelde (zie het verhoorverslag, p. 15), terwijl zij tijdens het verhoor op 28 februari 2013 niet kon aangeven wanneer de laatste dreigtelefoons van A. plaatsvonden; uiteindelijk stelde verzoekster enkel dat hij haar nog één- of tweemaal opbelde in september, maar zij kon niet aangeven wanneer in september dat was en hoelang vóór haar vertrek zij de laatste telefoons kreeg (zie het verhoorverslag, p. 13).

Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De Raad stelt overigens nog andere tegenstrijdigheden vast.

Zo verklaarde verzoekster tijdens het verhoor op 19 november 2012 op het Commissariaat-generaal dat A. haar verkrachte toen het huwelijksfeest was afgelopen (zie het verhoorverslag, p. 12, 13), terwijl zij tijdens het verhoor op 28 februari 2013 verklaarde dat het feest nog bezig was toen zij verkracht werd (zie het verhoorverslag, p. 6, 7, 11).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat A. haar seksueel misbruikte en dat hij zich nadien verontschuldigde (zie "Vragenlijst", p. 4, vraag 5), terwijl zij voor het Commissariaat-generaal stelde dat hij zich niet verontschuldigde (zie het verhoorverslag van 19 november 2012, p. 16).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook deze incoherenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekster.

In het verzoekschrift (zie p. 6) hekelt verzoekster het feit dat door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met "*eventuele misverstanden*", met haar relatief jonge leeftijd en met de opgelopen traumatische ervaringen.

Zij wijst erop dat zij haar land heeft moeten achterlaten voor een onbekende bestemming in Europa en ook tijdens haar verblijf in het opvangcentrum in België, het slachtoffer was van een bedreiging door een vrouw gewapend met een mes en seksvoorstellen kreeg van een Afrikaanse man.

Zij voert aan dat deze combinatie van traumatische ervaringen “*een mentale impact*” had op haar gemoedstoestand en ertoe bijgedragen heeft dat zij moeilijkheden kende om een coherent verhaal af te leggen. Zij acht het “*algemeen geweten*” dat een traumatische ervaring bij een persoon kan leiden tot psychische stoornissen, “*waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid*”. Ook laat zij gelden dat zij, ten gevolge van de verkrachting, nog steeds kampt “*met psychische problemen en schaamtegevoelens*” en het moeilijk had om hierover op het Commissariaat-generaal te spreken, gelet op haar “*diepe angst*” ten gevolge van de gebeurtenissen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij kampt “*met psychische problemen*”, noch een medisch attest waaruit zou blijken dat de beweerde gebeurtenissen “*een mentale impact*” hadden op haar gemoedstoestand waardoor zij moeilijkheden kende om een coherent verhaal af te leggen.

Uit niets blijkt dat verzoekster omwille van haar “*jonge leeftijd*” -verzoekster is geboren op 8 februari 1983- of mentale toestand niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielpcedure, noch dat de door haar voorgehouden “*traumatische ervaringen*” van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar leeftijd of geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Verder merkt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er kan overigens ook redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster een Oeigoerse is die deel uitmaakt van een etnische minderheid in Kirgizië, waardoor het voor haar onmogelijk is “*om op normale manier in Kirgizië te leven*”, antwoordt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een Staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* -gelet op bovenstaande vaststellingen- niet het geval is.

De ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen verzoeksters geloofwaardigheid niet herstellen.

De Raad stelt vast dat, ofschoon verzoekster volgens haar verklaringen ter zitting bij haar aankomst in België in bezit was van een dreigbrief van haar belager, zij vooreerst bij haar verhoren op 19 november 2012 en 28 februari 2013 op het Commissariaat-generaal daarvan geen melding maakte, maar verklaarde “*meermaals telefonisch te zijn lastig gevallen en bedreigd*”. Ook in het verzoekschrift van 19 augustus 2013 wordt geen melding gemaakt van schriftelijke bedreigingen maar alleen van (zie p. 2) “*diverse telefonische bedreigingen*”.

Het blijkt ook dat dit stuk pas ter vertaling werd aangeboden na ontvangst van de weigeringsbeslissing.

De laattijdige voorlegging van dit ene “*bewijsstuk*” keert zich tegen de authenticiteit ervan.

Daarenboven is de Raad van oordeel dat verzoeksters belager; zo hij al het initiatief zou nemen om een dreiging schriftelijk te uiten, hij in zijn brief onder de doodsb bedreigingen zeker niet cumulatief zijn functie -politie-, zijn naam -A.- én zijn handtekening zal zetten gezien, moest aan verzoekster iets overkomen, deze brief zijn daderschap aan een misdrijf zwart op wit bewijst.

Volgens de Raad brengt verzoekster met deze brief een gefabriceerd stuk bij wat ook niet haar geloofwaardigheid niet bevordert.

Daarenboven wordt opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Aangaande het voorbrengen van bewijsstukken dient nog te worden vermeld dat verzoekster op de vraag ter terechtzitting of zij na de geweldpleging op haar persoon door A. een arts raadpleegde, bevestigend antwoordde maar verklaarde hiervan geen bewijs bij te kunnen brengen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE